05/06/2021

Ο αγαπημένος «γιος» της οσίας Γερόντισσας Γαλακτίας

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Συνέντευξη από την Ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου με τον κ. Αντώνη Μ. Μωραϊτάκη, συνταξιούχο υπάλληλο του τομέα ΕΚΑΜ Μοιρών Κρήτης.

Κύριε Αντώνη, σε γνωρίσαμε όταν ερχόμασταν από την Κύπρο και επισκεπτόμασταν την Γερόντισσα. Καταλάβαμε την σεμνότητα και την διάκριση που σε διακρίνει. Μας είπες ότι δεν θέλεις προβολές και δημοσιότητα. Το κατανοούμε απόλυτα στα πλαίσια του ήθους σου.

Θεωρήσαμε όμως ωφέλιμο να κάνουμε μια σύντομη αναφορά στην μακαριστή πλέον Γερόντισσα Γαλακτία με μία μικρή συνέντευξη από τους στενότερους ανθρώπους της καθημερινότητάς της. Εσένα, την κ. Ριρίκα Χρονάκη και άλλους. Πρέπει να μάθει ο υπόλοιπος κόσμος που δεν την γνώρισε κάποια βασικά πράγματα και να ωφεληθεί. Ευχαριστούμε που έστω και πιεζόμενος ανταποκρίθηκες.

– Πότε και πώς γνώρισες την Γερόντισσα;

– Την Γερόντισσα την γνώρισα το 2007 τότε που συνδέθηκα με τον π. Αντώνιο. Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν διαφορετικής ποιότητας άνθρωπος από τους συνηθισμένους. Ακόμη κι αυτούς που λέμε καλούς ανθρώπους. Δεν μπορώ να περιγράψω ακριβώς τί ένοιωθα γιατί αυτό δεν λέγεται με λόγια. Ολόκληρο τον παράδεισο ζούσες κοντά σ' αυτή την Γερόντισσα...

– Ήσουν ο θετός γιος της και ήταν η μάνα σου. Έτσι πληροφορήθηκα. Ισχύει;

– Νομίζω πως ισχύει και με το παραπάνω. Δεν χωρίσαμε ούτε μία μέρα. Το πρωί πίναμε καφέ μαζί, το βράδυ είχαμε αρκετή τηλεφωνική συνομιλία. Ό,τι ήθελε απευθυνότανε σε μένα. Εγώ πάλι προσπαθούσα να ανταποκρίνομαι στις ανάγκες της πριν μου τις εκφράσει. Ευχαριστώ το Θεό πού επέτρεψε αυτή την στενή σχέση, που δεν την αξίζω. Μακάρι να με βοηθήσει στην προκοπή μου, στη σωτηρία μου.

– Ασφαλώς θα άκουσες, θα είδες και θα έζησες πολλά…

– Τόσα πολλά που δεν περιγράφονται. Έχει μπλοκάρει η μνήμη μου από τα πολλά που έχει καταγράψει. Όταν στην κηδεία άκουα τον π. Αντώνιο στον επικήδειο, πέρασαν σαν κινηματογραφική ταινία όλα από μπροστά μου. Τα θυμόμουνα ένα ένα...

– Τι είναι αυτό που σε εντυπωσίασε περισσότερο;

– Όλα! Ειδικά η φιλανθρωπία. Ταυτίστηκε απόλυτα με τις ανάγκες των άλλων. Έκλαιγε π.χ. γιατί είχε αυτή κουβέρτα να σκεπαστεί και άλλοι δεν είχαν. Αυτό το ζούσε. Ζούσε πόνο αφόρητο. Δεν ήταν αυτά συναισθηματικά λογάκια μιας στιγμής όπως γίνεται μ' εμάς. Μ' εμένα δηλαδή. Ύστερα ο καλός λογισμός για όλους. Έψαχνε και στον εγκληματία να βρει κάτι καλό. Αν κάτι λέγαμε κακό για κάποιον, όχι μόνο άλλαζε συζήτηση και μας εμάλωνε, αλλά διόρθωνε και το λογισμό μας. Έλεγε: «έχει αυτό το καλό ο άνθρωπος. Γιατί δεν το θωρείτε μόνο λέτε για τα άλλα;».

– Είχε μεγάλα πνευματικά χαρίσματα. Τα εντόπισες εσύ;

– Ποιος δεν τα κατάλαβε; Δεν είχε απλώς διόραση. Είχε ουράνιο ραντάρ, τηλεόραση καθαρότατη. Δεν ξεφεύγαμε από τίποτα. Εμένα π.χ. με παρακολουθούσε συνέχεια. Ήξερε και την παραμικρή λεπτομέρεια της καθημερινότητάς μου. Το ίδιο και τον πάτερ, τη Σούλα Δριμισκιανάκη, την Ριρίκα και άλλους. Έβλεπε ό,τι ήθελε, πήγαινε όπου ήθελε. Αν μου τα λέγανε αυτά λίγα χρόνια πριν να μπω συνειδητά στην Εκκλησία, πριν να τα ζήσω αυτά, θα έσκαγα στα γέλια και θα έλεγα, ότι αυτοί που τα λένε θένε ψυχίατρο. Όμως τα ζούσα, και έγιναν και συνήθεια και έφθασα σε σημείο να μη με εντυπωσιάζουν και πολύ. Θαύμαζα, πίστευα όλο και περισσότερο αλλά τα θεωρούσα όλα αυτά και φυσική κατάσταση για έναν άγιο. Τώρα καταλαβαίνομε ακόμη πιο πολύ τι είχαμε κοντά μας…

– Συνδεόταν στενά και με τους δύο άλλους μεγάλους ασκητές των Αστερουσίων και σύγχρονους αγίους Γέροντες Αναστάσιο τον Κουδουμιανό και Νείλο τον Αγιοφαραγγίτη;

– Βέβαια! Και οι δύο έτρεφαν μεγάλο σεβασμό στην Γερόντισσα. Αντάλλασσαν επισκέψεις. Της φιλούσαν το χέρι. Ο Γέροντας Νείλος κατέβαινε κάθε μήνα να την επισκεφθεί και να πάρει την ευχή της. Έκαναν σαν τα μικρά κοπέλια από χαρά. Έπαιρνε από εκείνη το παξιμάδι του μήνα γιατί το θεωρούσε ευλογία!

– Εσύ είδες ποτέ κάτι υπερφυσικό οφθαλμοφανώς όσο ήσουν κοντά της; Ο π. Αντώνιος ανέφερε στον επικήδειο λόγο του ότι μία οικονόμος της είδε ζωντανά τον Αρχάγγελο Μιχαήλ…

– Αυτή το χρειαζότανε για να πιστέψει. Ήταν νυχτερινή οικονόμος. Τον είδε ζωντανά έπειτα από τοπικό σεισμό στο σπίτι. Τον είδε πελώριο με όλα του τα χαρακτηριστικά. Της μίλησε και της έδωσε συστάσεις. Το πρωί τον αναγνώρισε επακριβώς σε μία από τις πολλές εικόνες του Αρχαγγέλου Μιχαήλ που είχε το σπίτι. Ο π. Αντώνιος της την χάρισε. Προσωπικά ένοιωθα μόνο έντονη μυροβλυσία κάποιες φορές, γύρω από το σημείο που καθόταν ή από το κρεβάτι της. Όταν κάθε βράδυ μιλούσαμε στο τηλέφωνο πήγαιναν οι δαίμονες. Ατρόμητη μου περιέγραφε τις παράουρες όψεις και την βρώμα τους. Δεν είδα πιο άφοβο άνθρωπο μπροστά στη φανερή παρουσία των πονηρών πνευμάτων. Τριγυρνούσαν γύρω της αλλά δεν την άγγιζαν. Με ένα χάδι του χεριού της στην εικόνα της Παναγίας και του Αρχαγγέλου φεύγανε ολοταχώς από το απέναντί της κλειστό παράθυρο.

– Δεν φοβόσουνα όταν την άκουες να σου τα λέει αυτά;

– Όχι. Είχα την δική της σιγουριά. Άλλοι δεν το μπορούσαν. Ο π. Αντώνιος της έκλεινε το τηλέφωνο όταν του έλεγε τι έβλεπε εκείνη την ώρα. Όταν ήταν κατάκοιτη, ένα μεσημέρι ήταν δίπλα της ο φίλος μου αστυνομικός Γιώργης Βερεράκης και ο Στέλιος Τσούγκας που αργότερα έγινε Ιερέας. Η γιαγιά φώναζε κοιτάζοντας προς την μεσόπορτα του δωματίου: «ψιτ! ψιτ! ψιτ! φύγε! φύγε!». Γύρισαν εκείνοι και τι να δουν! Ένας πελώριος σκούρος τριχωτός κάτης (γάτος), σαν θηρίο! Είχε την ουρά γυρισμένη σαν σκορπιός και στην άκρη είχε ένα βέλος. Με το που του είπε η γιαγιά «ψιτ! φύγε!» έφυγε από την κλειστή εξώπορτα του δωματίου!

– Καταλάβαινε τα μεγάλα χαρίσματα που είχε;

– Είχε μια μοναδική παιδική αθωότητα και θεωρούσε πως της τα έδωσε ο Θεός για να την καλοπιάσει να μετανοήσει. Ο π. Αντώνιος της έλεγε πως τα έχουν όλοι ο γέροι που δεν μπορούν να βγουν έξω από το σπίτι για να βλέπουν και αυτοί κάτι να παρηγορούνται. Το πίστευε έτσι και δόξαζε το Θεό.

– Μπορείς να μας πεις κάτι σημαντικό που έκανε σ’ εσένα;

– Αυτά είναι πολλά και δεν ξέρω ποιο πρώτο και ποιο δεύτερο να επιλέξω. Όταν π.χ. πριν μερικά χρόνια υπέφερα από μεγάλη κήλη και ετοιμαζόμουν για χειρουργείο, ένα πρωί εξαφανίσθηκε. Πέρασαν 15 μέρες και κήλη δεν υπήρχε. Δεν είπα σε κανένα τίποτα. Ένα πρωινό που πίναμε μαζί καφέ, γυρίζει και μου λέει: «γιατί δεν μας λες ότι δεν έχεις τώρα κήλη; Καλά είσαι τώρα! Δεν πονείς στην κήλη! Καλά είσαι…». Ήταν και ο π. Αντώνιος. Μείναμε άφωνοι. Μετά εξήγησα στον πάτερ τι είχε συμβεί. Μου είπε εκείνος να το παρακολουθήσω ένα μήνα. Πέρασε ένας, δύο μήνες, ήμουν καλά. Όταν βεβαιώθηκα πλέον για το θαύμα, την ρώτησα ένα άλλο πρωινό: «θα μου πεις τουλάχιστον με ποιο άγιο μου έκανες την παρέμβαση στην κήλη να τον ευχαριστήσω;». Απάντησε: «έστειλα τον Άγιό σου. Τον Μέγα Αντώνιο!!!». Τότε αυτομάτως άνοιξε ο νους μου και θυμήθηκα ότι είχα δει τον Άγιο Αντώνιο στον ύπνο μου μπροστά στο τέμπλο μιας Εκκλησίας να με ευλογεί… Όταν πάλι έπαθε αποκόλληση πλακούντα στον 7ο μήνα η κόρη μου, η αιμορραγία ήταν τεράστια. Πλημμύρισε το σπίτι. Κινδύνευε μάνα και παιδί. Την πήρε το ασθενοφόρο και την μετέφερε ολοταχώς στο ΠΑΓΝΗ. Σώθηκαν από θαύμα. Ένα ελάχιστο κρατούσε ο πλακούντας με το παιδί. Έτσι μας είπαν οι γιατροί. Ήταν ξημέρωμα Κυριακής. Τηλεφώνησα αμέσως στη Γερόντισσα. Είχε όμως τοποθετήσει πρόχειρα το ακουστικό και δεν λειτουργούσε το τηλέφωνο. Το πρωί μου τηλεφώνησε εκείνη. Με ρώτησε: «τι σου συνέβηκε απόψε»; Εγώ αιφνιδιάστηκα και της είπα: «γιατί με ρωτάς»; Εκείνη εξήγησε ότι είδε όλο το σκηνικό στο σπίτι μου, τη γυναίκα μου με μια πράσινη ρόμπα που είχε πανικό, εμένα που προσπαθούσα να

την ηρεμήσω, το ασθενοφόρο, την μεταφορά, την γέννα κλπ. Το πιο σημαντικό είναι, ότι μου είπε: «σε μια μπαμπακερή κλωστή εκρεμούντανε το κοπέλι! Αλλά έπεψα πολλούς Αγίους και το ανεβαστούσανε» μου είπε δηλαδή ό,τι μου είπανε και οι γιατροί, ότι δηλαδή ένα ελάχιστο κρατούσε ο πλακούντας και τους παραξένεψε πώς δεν αποκολλήθηκε τελείως. Η Γερόντισσα την επομένη μέρα επανέλαβε τα ίδια λόγια αλλά έδωσε και την εξήγηση…

– Μεταθανατίως έδειξε κάτι;

– Πώς! Πλημμύρισε από ευωδία το κοιμητήριο την ώρα της κηδείας. Το βεβαιώνουν τα πλήθη των ανθρώπων που ήρθαν παρά το ταχύ της διαδικασίας. Θα σας πω και σημερινό μεταθανάτιο γεγονός. Μία νεαρή γυναίκα, με προχωρημένο καρκίνο πήγαινε τρείς ημέρες συνεχώς στον τάφο της. Αισθανόταν άρρητη ευωδία σε σημείο που δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Παρακαλούσε τη Γερόντισσα. Έκανε εξετάσεις μετά για να δει την πορεία της ασθένειας που ήταν οξεία μέχρι τώρα. Βγήκαν προχθές τα αποτελέσματα. Όλα πεντακάθαρα..! Της είπαν οι γιατροί: «μεγάλο θαύμα! Άθικτη από τη νόσο! Σαν να μην πέρασες τίποτα»! Ανάρτησε και το παρακάτω μήνυμα: «τέλος!!! Τελείωσαν όλα!!! Αυτή η σελίδα της ζωής μου που λεγόταν επιθετικό καρκίνωμα του επιθηλίου έκλεισε!! Η Γερόντισσα Γαλακτία το πήρε από επάνω με θαύμα. Είδατε η δυνατή ευωδία; Και όλα αυτά είναι επιβεβαιωμένα με επίσημο πόρισμα, εξετάσεις ιστολογικές κλπ. Φαίνομαι σαν να μην νόσησα ποτέ!!! Και έχω και όλα τα μέλη μου. Ακόμη κι αυτά που είχαν καταστραφεί έγιναν καινούργια. Συγκεκριμένα μου είπαν ότι μπορώ ακόμα και να τεκνοποιήσω!!! Ο άντρας μου έχει εκπλαγεί. Την ευχή της μεγάλης οσίας να έχει ο κόσμος όλος».

– Κλείνοντας τι θα ήθελες να πεις;

– Ένα λόγο: δεύτερη Γαλάτεια δεν θα ξανασυναντήσω στη ζωή μου! Το ξέρω αυτό και δεν έχω και απαίτηση. Γνωρίσαμε Αγίους. Τώρα εμείς πρέπει λίγο να τους σιμώσομε. Να έχει όλος ο κόσμος την ευχή της.